

Slovenski
den v
Budimpešti
STR. 3
Bili smo v
Markovcaj na
župnijskom
dnevi
STR. 5

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 23. oktobra 2014 ☻ Leto XXIV, št. 43

Lokalne pa narodnostne volitve v Porabji

Župani vseposedik nekdenešnji, nauvoga mamó samo v Števanovci

12. oktobra so bile lokalne in narodnostne volitve (helyhatósági és nemzetiségi választások) v Porabji tó. Kak se kaže, so meli lidgé po porabski vasicaj malo več volé dola dati svoj glas (szavazat) kak povprečno po rosagi, ka je pri nas na volitve šlau več kak 58 procentov volivcov. Da pa med porabskimi vasicami so tó velke razlike. Procentualno največ lidi je volilo ranč v najmenjšoj vesi, v Andovcaj, gde je od 67 volilnih upravičencov (választási joggal rendelkező) šlau volit 55 lidi, tau je 82 procentov. Najmenje aktivni so bili lidgé v najvejšoj slovenskoj vesnici, na Gorenjom Seniki, gde je šlau na volišče samo 35,4 procenta lidi (od 496 lidi 176). Drugi najbole aktivni so bili Števanovčarge (68,2%), dapa tau je nej čüda, vej pa oni so meli 5 kandidatov za župana. Odlaučili so se za školnika Csabo Bartakoviča Császára, steroma je zavüpaló svoj glas 53,7 procenta lidi. Pri vsej drugi vasicaj so meli samo enoga kandidata za župana, vsepovedik so bili tau lidgé, steri so že do tejsa mau tó opravlati tau funkcijo. Sakalovci so bili edina ves, gde je županski kandidat kandidiro s podporo stranke (FIDESZ), vsi drugi so bili neodvisni (független) kandidati. V Sakalavcaj je šlau volit 64,1 procenta lidi, na Verici-Ritkarovcaj 57,6 procenta, na

V Števanovci je največ ljudi šlau volit po meši

Na narodnostni volitvaj je sodelovalo več kak 71 procentov registriranih

Dolenjom Seniki 42 procenta. Stari-nauci župani so gratali: Gorenji Senik: *Gábor Ropoš*, Dolenji Senik: *Zsolt Monek*, Sakalovci: *Valerija Rogan*, Andovci: *Ilona Goda*, Verica-Ritkarovci: *Andraš Dončec*, Števanovci: *Csaba Bartakovič Császár*.

Vküper z lokalnimi volitvami so po cejlom rosagi bile narodnostne (manjšinske) volitve tó, dapa na té je leko išo samo tisti, steri se je do 26. septembra dau registrirati v narodnostni volilni imenik. Slovincov se nas je registriralo samo 692. Gda so pa ništrni na den volitev steli voliti slovenske samouprave tó, so gorprišli, ka ne morejo. Za 5 lejt se mora skupnost bole zorganizirati, lidam raztomačiti pa pomagati pri registraciji. Več kak 71 procentov tisti, steri smo bili registrirani, smo šli volit, ka kaže na vekšo aktivnost kak pri lokalni volitvaj. Zdaj oprvin se je zgodilo, ka so se državne narodnostne samouprave volile direktno. Slovinci smo postavili samo eno listo, slovensko listo je postavila Zveza Slovencev na Madžarskem.

Tau so bile prve volitve, gda se je volilo za 5 let, se pravi, mandat županov, svetnikov, članov Državne slovenske samouprave pa lokalni slovenski samouprav de držo pet lejt.

Marijana Sukič

Petanjci: Podelitev priznanj literarnega natečaja

SE BODO MLADI KOT ŠTORKLJE VRAČALI?

Pravijo, da o vremenu govorimo, ko nimamo prave teme za pogovor. Ampak za letos ta misel zagotovo ne zdrži, kajti

poslitev iskati na tujem. Za uvod v dogajanje so v razstavnem prostoru Znanstveno-raziskovalnega centra

dr. Antona Vratuše objavljen pregled in vpogled v vsebino dosedanjih petih literarnih natečajev, v katerih so sodelovali učenci iz 22. osnovnih šol in devetih srednjih šol, med katerimi je bila tudi gimnazija Mihály Vörösmartyja iz Monoštra. Govornica je povedala, da je letos na temo *»Ali se bodo tudi v prihodnje mladi kot štorcklje vračali domov?«* (izbral jo je akademik Anton Vratuša) pisalo 33 osnovnošolcev

Slavnostni govornik, akademik dr. Matjaž Kmecl: *»To naše ljubo Prekmurje je bilo 1000 let odsekano od drugih Slovencev, pa se je po letu 1919 izkazalo, kot se izkaže zvesta duša, še bolj slovensko.«*

sončnih poletnih in do zdaj jesenskih dni je bilo izjemno malo. Zatorej lahko rečemo, da je bilo v četrtek, 9. oktobra, v *Vrtu spominov in tovarištva* na Petanjcih razkošno lepo jesensko vreme, da si lepšega ne bi zaželeli, če bi imeli nanj vpliv (čeprav je res, da dobro, da temu ni tako).

Ustanova dr. Šiftarjeva fundacija je skupaj z Zavodom Republike Slovenije za šolstvo, Območna enota Murska Sobota, pripravila podelitev priznanj in zahval literarnega natečaja in predstavitev zbornika *Ograček mladih talentov (Vrt mladih talentov) 2009 - 2014*. Mladi so tokrat pisali o aktualni temi v Sloveniji, v Pomurju pa še posebej: *»Ali se bodo tudi v prihodnje mladi tako kot štorcklje vračali domov?«* In že bežno branje tekstov, ki so jih napisali osnovnošolci in srednješolci s pomočjo mentoric in mentorjev, nam sporoča, da mlade tematika še kako zanima, jo poznajo in o njej razmišljajo, še zlasti o posledicah, če doma ne bo dela in bodo morali za-

Slovenske akademije znanosti in umetnosti odprli prvo samostojno razstavo slik in risb študentke na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje Ane Balažič s pomenljivim naslovom *S sanjami v življenje*. Zbrane na osrednjem dogodku, med njimi prvega predsednika Slovenije Milana Kučana, predsednico društva Zeleni prstan Nušo Kerševan, je pozdravil vnovič izvoljeni župan Franc Horvat in poudaril, da bo občina Tišina še naprej skrbela za *Vrt spominov in tovarištva*, ker gre za pomemben del prekmurske preteklosti z edinstvenim nasadom blizu 500 dreves. Nuša Kerševan pa je napovedala še več sodelovanja med *Zelenim prstanom* in *Vrtom spominov in tovarištva*, v katerem bodo kmalu zasadili svoje drevo, kakor so jih doslej številne organizacije in posamezniki. Irena Kumer, predstojnica območne enote republiškega zavoda za šolstvo je predstavila *Ograček mladih talentov* - zbornik, v katerem je po uvodnem tekstu akademika

in 9 srednješolcev, kar je visoko število, glede na množico različnih natečajev v Sloveniji. Slavnostni nagovor je imel častni gost, akademik dr. Matjaž Kmecl. Začel je z vrtnicami, ki so neuničljive, omenil pomen *Vrta spominov in tovarištva*, ki ga je začel zasajati pokojni dr. Vanek Šiftar, in povedal, da nad dolino Tamar kljubuje času in vremenu najstarejše drevo v Sloveniji, stoletni macesen. In pristavil: *»Tudi slovenski narod je podoben macesnom«*. Dr. Matjaž Kmecl je dogodke iz novejšje zgodovine prepletel z aktualnim dogajanjem, rekoč: *»Ko so nas leta 1941 hoteli trije okupatorji zbrisati s sveta, so se najprej spravili nad naš jezik. Požgali so knjižnice, pozaprli učitelje in duhovnike, mnoge med njimi pobili. Kar 7 duhovnikov s Štajerske so v Jesenovcu zaklali. Toda, kako boš zatrl nekaj, kar je v dušah in glavah naših ljudi največja dragocenost, to je jezik. To naše ljubo Prekmurje je 1000 let bilo odsekano od*

Murska Sobota: XIX. Srečanje Oko besede

VEČERNICA - OPOLDNE - ZASIJALA VINKU MÖDERNDORFERJU

Podjetje za promocijo kulture Franc-Franc je pripravilo XIX. Srečanje slovenskih mladinskih pisateljev Oko besede. Osrednja dogodka sta bila simpozij Slovenska mladinska književnost in tabuji ter podelitev nagrade za najboljše slovensko otroško in mladinsko izvirno leposlovno delo

- večernica. Nagrada je - sicer opoldne - zasijala znanemu slovenskemu pisatelju Vinku Möderndorferju za roman Kot v filmu.

Poleg dveh osrednjih se je zvrstilo v treh dneh še več drugih, vsebinsko zanimivih dogodkov: predavanje o tem, kaj je kakovostna slikanica, razstava Usta, polna česna, Oko besede na kongresu Mednarodne zveze za mladinsko književnost v Mehiki, kjer je

bila višja knjižničarka Vesna Radovanovič, projekcija odličnega igranega filma Inšpektor, ki so ga pod mentorskim vodstvom Štefana Kardoša posneli dijaki Dvojezične osnovne šole Lendava, gostovanje pisateljev na osnovnih in srednjih šolah in še kaj. Pomen srečanja Oko besede bomo podrobneje predstavili v eni prihodnjih številok Porabja.

eR

vseh drugih Slovencev, pa se je po letu 1919 izkazalo, kot se izkaže zvesta duša, še bolj slovensko. Ko so pred stoletji protestantizem zatolkli, je našel svoj varni kot tu, svoje pribežališče na Goričkem. Slovenska beseda pa v današnjih dneh tudi tu ima svoj ograček, svoje mlade in starerjše pesniške duše.» Slavnostni govornik je še povedal, da je pesem, ki je postala himna Vrta spominov in tovarištva, *»Bosa pojdiva, dekle, obsorej«*, napisal mlad pesnik Karel Destovnik Kajuh, ki ga proti koncu vojne ni ustrelil tuj vojak, ampak domač izdajalec. *»Naj se komu zdi danes govorjenje o domačih izdajalcih še tako nespodobno, še bolj nespo-*

dobno in neprimerno je, da smo jih takrat imeli in jih danes opravičujemo in povzdigujemo.»

Predsednik Uprave Ustanove dr. Šiftarjeve fundacije Ernest Ebenšpanger in predstojnica Območne enote Zavoda za šolstvo Irena Kumer sta učencem in dijakom, ki so napisali najboljše, v zborniku tudi objavljene tekste, podelila priznanja in zahvale, ves dogodek so spremljale interpretacije odlomkov iz nagrajenih besedil, pevsko glabeni nastopi in ples mladih folkloristov. Program je zasnovala Irena Kumer, sodelovali pa so učence in učenci Osnovne šole Tišina in dijaki murskosoboške Gimnazije.

Ernest Ružič

Slovenski den v Budimpešti

Slovensko društvo v Budimpešti že tradicionalno vsako leto sveti slovenski den. Te den vsigdar začnemo s slovensko sveto mešo.

Že več lejt ma vsakšo leto v Budimpešti slovensko mešo dekan, odranski župnik Lojze Kozar

Skupine za kulturni program pozovemo iz Porabja in Slovenije, letos pa šče iz Srbije, Subotice (Szabadka). Iz Porabja na to prireditve pozovemo pevski zbor Avgust Pavel, iz Slovenije je bila

Slovensko mešo je vsigdar služo dekan gospod Lojze Kozar iz Odranec, enkrat je pa g. Ferenc Merkli, naš slovenski duhovnik

biu pri nas, te je šče bijo župnik na Gorenjom Seniki. Slovenski den smo letos svetili 11. oktobra. Meša je bila v cerkvi sv. Ane na trgi Batthyány. Zdaj tō je mešo darūvo g. Lojze Kozar,

biu pri nas, te je šče bijo župnik na Gorenjom Seniki. Slovenski den smo letos svetili 11. oktobra. Meša je bila v cerkvi sv. Ane na trgi Batthyány. Zdaj tō je mešo darūvo g. Lojze Kozar,

Tamburaši iz Črešnjevec

Pevski zbor Slovenskega društva iz Budimpešte

pri nas zdaj tamburaška skupina iz Črešnjevec, iz Subotice pa slovenski pevci Slovenskega društva Triglav.

pri meši so spejali Seničani. Gospod Kozar ima vsigdar trno lejno mešo pa pridigo. Vsakšo leto se nika nauvoga navčimo iz

pridige. Zavalimo se za to lepo mešo, pridigo - lejpe besede, stere poslušamo pri tej meši v slovenskom maternom geziki. Pri meši so člani pevskega zbora Avgust Pavel tak lepau spejali, ka smo bili ganjeni. Na orglaj je igro g. Ciril Kozar, dirigent zbora.

Po meši je vsigdar kulturni program pa prijateljski večer. To smo zdaj meli na veleposlaništvu, ker nas je bilo dosti pa na podružnici Državne slovenske samouprave nej bi meli mesta.

V programi so nastopili MePz Avgust Pavel, tamburaška skupina iz Črešnjevec, pevski zbor Slovenskega društva iz Subotice pa zbor Slovenskega društva iz Budimpešte. Eden zbor je lepše spejvo kak drugi, pesmi so bile čudovite, segale so nam do srca. Skupna pesem je bila »Voda mi teče po ciglaj«, domača pesem, leko povejmo tudi porabska ali števanovska. Jaz sem se jo tam navčila. Skupna pesem pa zraven harmonika in tamburaši, tau je bilau nika enkratnoga.

Goste je pozdravila predsednica Slovenskega društva v Budimpešti Agota Merkli Kállay, med njimi veleposlanico Ksenijo Škrilec, pooblaščeno ministrico Metko Lainšček, dekana g. Lojzeta Kozarja, predsednika Slovenskega društva Triglav iz Subotice g. Igorja Raceta, sekretarko Zveze Slovencev na Madžarskem Gyöngyi Bajzek in vse navzoče.

Veleposlanica g. Ksenija Škrilec je povedla, da bo Irena Pavlič dobila odlikovanje v Ljubljani od predsednika države za dolgoletno delo za slovenstvo na Madžarskem. Tudi za mene, ki pišem te članek, pa za navzoče je bilau tau veliko presenečenje (meglepetés). Bila sem ganjena, vesela, ka se tak lejno godi z menov. Mislila sem si, če človek dela, pa dosti dela, se vidi daleč. Dobro mi je spadnilo pri srce, gda so mojo delo tak priznali, nej samo na Vogrskom (tū sem že dobila več odlikovanj) tūdi v Sloveniji. Tau je zamé zdaj nika velkoga.

Posebej smo se zavalili g. veleposlanici za mesto, za gostoljubnost, smo bili veseli, da smo na veleposlaništvu svetili slovenski den. Zavalili smo se g. Kozarju, da neutrudno pridejo že več kak desetkrat darovat slovensko mešo, skupinam za lejpi program. S Slovenci iz Subotice le-

pau sodelujemo, oni so bili zdaj drugič pri nas, pa tūdi mi pri nji. Vūpamo se, ka bo tau tadale, saj so nas že zdaj pozvali k leti na

življenje, ka prej naskoraj bom praznovala osemdeseto letnico rojstva. Bila sem ganjena, da šče na tau mislijo, Vera Gašpar vse

En tau članov slovenskega društva pri svetoj meši

Mešani pevski zbor Zveze Slovencev z Gorenjoga Senika, steri je spejvo pri svetoj meši tō

srečanje slovenskih pevskega zborov iz Vojvodine.

Te den smo končali s prijateljskim večerom. Gornjiseničani so tak veselo naprajle, vsakši je spejvo, bilo je djukanje, ples. Vidlo se je, da smo nazdravili z

ima na skrbi. Iz srca se njim zavalim.

Črešnjevcem pa Subotičanom smo v nedeljo pokazali najlepše zanimivosti Budimpešte. Subotičanci so šče bili z našimi v Sentandreji.

Pevski zbor Slovenskega društva Triglav iz Subotice

dobrim slovenskim vinom. Šče mene, ki pišem, so me posebej pozdravili s petjem, s pesmijo Marija skoz

Vsakšoma se lepau zavalimo, sto je prišo k našomi društvu in smo tak skupaj lepau svetili naš slovenski den.

Irena Pavlič

OD SLOVENIJE...

Juncker Violeti Bulc dodelil resor za promet

Prihodnji predsednik Evropske komisije Jean-Claude Juncker je slovenski kandidatki za evropsko komisarko Violeti Bulc dodelil resor za promet. Juncker je že nekaj ur po spoznavnem pogovoru z Bulčevo sporočil, da jo sprejema v svojo ekipo in članice Unije pozval, naj jo dodajo na seznam uradnih komisarskih kandidatov, kar so s pisnim postopkom tudi storile. Bulčeva je na Junckerja naredila dober vtis. V Junckerjevem kabinetu so povedali, da se je izkazala kot »neposredna, dobro pripravljena in izjemno sposobna hitrega učenja«, a ga ni navdušila dovolj, da bi ji zaupal podpredsedniško mesto za energetska unijo. Bulčevi je tako pripadla odgovornost za promet, mesto, ki je bilo namenjeno Alenki Bratušek, preden ji je spodletelo na zaslišanjih, pa bo šlo Slovaku Marošu Šefčoviču. Bulčevi naj bi sicer pripadel nekoliko okleščen resor - brez okolja.

Janši prenehal poslanski mandat

Poslanci državnega zbora (DZ) so z 58 glasovi proti in šestimi za (64 navzočih) zavrnili sklep, da Janezu Janši ne preneha mandat, kar posledično pomeni, da mu je mandat prenehal. Poslanci SDS-a so pred glasovanjem zapustili dvorano. Poslanci so o sklepu, da naj Janši ne preneha mandat in lahko opravlja poslansko funkcijo, glasovali na podlagi zakona o poslancih. Ta določa, da pravnomočno obsojenemu poslancu na več kot šestmesečno nepogojno zaporno kazen preneha mandat, razen če DZ odloči drugače. Ker navedenega sklepa poslanci na osem ur trajajoči izredni seji niso izglasovali, se je DZ seznanil z ugotovitvenim sklepom, da zaradi obsodbe Janši z dnem glasovanja preneha poslanski mandat. Janšo bo v poslanskih klopek nadomestil Božo Predalič. Vodja poslanske skupine SDS-a Jože Tanko je napovedal, da bo Janez Janša uporabil vsa pravna sredstva proti tej odločitvi DZ-ja. V SDS-u pa so prepričani, da je bil Janši mandat odvzet na podlagi političnih preferenc, in ne na podlagi zakonskih določb.

Den narodnosti v 18. okrožji Budimpešte

V osemnajstem okrožji v Budimpešti smo slovensko narodnostno samoupravo ustanovili 1998. leta. V tej lejtaj smo dosta programov organizirali, tak med njimi vsakšno leto narodnosti den.

Najprvin so narodnostne samouprave posaba mejle te program v ulici Thököly, kesneje pa vküper z lokalno samoupravov, stera organizira program Havanna dneve s pomočjauv kulturnoga doma Béla Kondor (več kak eden teden so tej dnevi). Narodnostnesamouprave so iz svojoga proračuna in s pomočjauv lokalne samouprave napravile narodnostni park s spomenikom, na sterom je napisano: »Mert az egy nyelvé nemzet gyenge és esendő.«

Od tistoga mau so se Havanna dnevi začnili z narodnostnim dnevom v soboto v narodnostnom parki. Vsakša samouprava je gora potegnila pod Evropskov himnov svojo zastavo, lokalni župan ali svetnik za narodnosti in predsednik od narodnostne samouprave pozdravo vse navzoče, in potistim se je začno program pri kulturnom daumi. Zdaj ja že tau tradicijo lokalna samouprava ta njala, več se zastave ne dvigajo in Havanna dnevi se v soboto končajo z narodnostnim dnevom. Letos je bijo šestnajsti narodnostni den 27. septembra. Vsako leto smo meli nastopajoče iz Porabja ali pa iz matične države Slovenije.

Naša samouprava je letos iz Sakalauvec pozvala folklorno skupino, stera je z veseldjem sprejela našo vabilo. Na začetki, leta 1998, na prvom narodnostnom dnevi so tó oni dali slovenski program, in zdaj, gda bo končala z delom naša samouprava, smo tak mislili, naj nastopijo pa oni, vej so pa v 16-i lejtaj večkrat meli nastop pri nas v Budimpešti.

Etak so nam nota pokazali na fašenskom plesi borovo gostüvanje, fašenske šege.

zadjen tau vküp držijo. Ranč tak se njim je vido ples s kolapoši. Od Borisovi fud je vse

ca Kranjeca, steri je za betega volo nej mogo pridti, lepau zahvalo folklorni skupini, ka ja sprejela vabilo, je nota pokazala lejpe plese in nam polepšala den. Gratuliro sem članom zato, ka že tak dugo lejt vödržijo, so znauvič ustanovili folkloro, stera se ja raztepla na začetki osemdeseti lejtaj, ka ohranjajo lejpe porabske plese, in s plesi vred slovenske naute, na stere plešejo.

Proso sem je kak član prve folklorne skupine, aj folkloro ne zapistijo, vej je pa v Sakalauvci furt velko kulturno življenje bilau, kulturni dom se je

vsikdar napuno. Mlajši rastejo, baude podmladek (utánpótlás), pa človek je nikdar nej stari za ples.

Želo se njim eške dosta-dosta nastopov kak v domanjom kraji tak v tujini.

Ta sem pravo, ka je dosta skupin že bilau pri samoupravi na prireditvaj. Z njimi tó nej, pa zdaj s sakalavskov folklorov je samouprava tó nej ostala v sramoti, liki so pomagale nam, Slovencom steri živemo V Budimpešti, ka nas eške bole priznajo kak narodnost. Hvala folklori.

Skupini smo prejk dali malo darilo, s sterim smo njeni trüd nej mogli poplačati, dapa gda vküp pridejo, naj malo nazdravijo pa aj si zmisljo na nas.

Hvala tüdi veleposlanicej in ministricej, da sta bile z nami. Hvala lokalnoj samoupravi za finančno podporo, delavcom kulturnoga doma, ka so lepau napravili mesto za program. Hvala lidam, ka so prišli na prireditev. Vüpamo, ka se je vsakši dobro počüto. Hvala eške enkrat folklori, ka se je eno par vör čüla pa nücala slovenska rejč v taum velkom varaši.

Jože Karba
podpredsednik
samouprave

Skupna slika sakalovskih folkloristov z veleposlanico Ksenijo Škrilec in pooblaščenico ministrice Metko Lajnšček

Narodnostni den je opro podžupan za narodnosti Tamás Csomo. Potistim so nastopile narodnostne skupine: grška, romska (ciganjska), srbska, slovenska, hrvaška, poljska in bolgarska.

Pred nastopom ja referent za narodnosti Gyula Kohut nota pokazo publikli folkloro, stera že več lejt dela, dosta nastopov je mejla doma v Porabji in po Madžarskom pa ranč tak v

štrmelo, dobro ja davo ritmuš pod noge plesalcom, oni so se pa vrteli flajsno pa batrivno, lüstvo je tó preklajalo svoje noge, bili so, steri so eške plāsali. Med plesom je publika ploskala, gda so pa zgotauvili, se je čülo krepko pa dugo ploskanje, publika ja cenila njini nastop.

Prireditev sta počastile veleposlanica Republike Slovenije v Budimpešti Ksenija Škrilec

Sakalovska folkloro na odri

Sloveniji tó. Vodja skupine je Jožef Illés, mentorica pa Dragica Kolarič iz Beltinec, na harmoniki je sprevaža Boris Velner iz Vučje Gomile.

Lejpe porabske, prekmurske pa štajerske plese smo vidli od folklore. Publikej se je sploj vido njini program. Sploj pa tisti ples, gda podje pa dekle

in pooblaščenica ministrice Metka Lajnšček. Onadvej sta sa tó dobro počütile med nami. Z nami so praznovali naši vogrski padaši, sterim se vidi slovenska kultura, pesmi in plesi.

Pri bejlom stoli sem se kak podpredsednik v imeni samouprave in predsednika Feren-

Bili smo v Markovcaj na župnijskom dnevi

5. oktobra je preveč lepo vrejmen bilau, nej zaman ka je oktober Marijin mejsac, mejsac rožnoga vejnca. Markovski duhovnik Dejan Horvat so pozvali vernike naše fare pa našoga župnika Tibora Tótha na župnijski den v Markovce. Z naše

vesi, iz Sakalauvec, je tó dosta lidi šlau. Sveta meša se je začnila v desetoj vöri. Namé je moja sestra pozvala, ka oni majo v Markovcaj žlato. Pelo nas je njeni sin, pa smo etak njino rodbino tó gorpoiskali. Gospa Ana je od mojoga pokojnoga šaugora sestrična, je telko stara kak dja, v 77 leti je. Takšne vrdjanjike (vrtanke) je spekla v peči, če bi gunčati znali, bi se zglosili. Z možaum Djaužinom eške preveč dosta delata, ka malo penzijo mata.

Ana so nam pripovedjali, kakšen flajsen človek je njeni duhovnik. On prej vsikšoma pomaga, če s traktorom orati trbej ali drva podirati pa je domau iz gauške zvoziti ali pa travnike kositi z mašinom. 10 lejt je prej v Markovci, ali ves se je vcejlak obrnila. Lüstvo tó, kak če bi si bratje pa sestre bile. »Vcejlak nauvi žitek se je začno pri nas, naš dü-

hovnik svojo duhovniško delo tó iz srca opravla, vsi ga trno radi mamó, molimo zanga,« je pripovedjala Ana.

Ka sam skurok pozabila, cerkev je tó obnovljena, nauvo strejo ma, zdaj pa zidajo nauvo sakaštijo (zakristijo). Lüstvo tó dosta pomaga. Meša se je začnila v desetoj vöri, mi Slovenci, ka smo tam bili iz Porabja, smo tó skurok vse razmeli. Spejvali so senički pa števanovski pevci, na orglaj je igro kantor dr. Gábor Sebestyén.

Po meši smo šli v šator, gde so stauli že vse puni bili, telko jesti pa piti so pripravili, ka nej za povedati. Pihalna godba je špilala, ka se je vse trausilo. Gda so gospaud gora šli na oder, so v vsakšoj rokej edno velko orau (rog) držali, pa so etek pravli: »Tau je eden bik biu, steri je včera eške zeleno travo djo na travniki. Gnes, na te lejpi den smo ga sküjali, naj se vsikši človek do sitosti nagej.« Lüstvo v šatori ma je trno ploskalo.

Domau po pauti smo si pogučavali, kak eden človek leko na telko talov brodi, odkec ta prevelka vola pa mauč. Boža slüžba, paversko delo, krave, birke, koze... pa ranč ne vej, ka vse. Moja pamet mi tak pravi, ka je tau vse Boža vola pa Boga pomauč. Dosta moramo, morajo njini vernicke moliti za nji, ka velka je čreda, pastirov pa premalo.

Ema Sukič

Pismo iz Sobote

Spouved

»Ti telko grejov maš, ka bi leko cejlo leto pri spouvedi sejdo,« mi je nej dugo nazaj prajla moja tašča Regina, trno čedna ženska. Leko ka istino ma. Leko, depa za njou je grej vse tisto gé, ka se njoj ne vidi. Za njou je grej že tou, če malo ovak brodiš, kak pa si ona brodi. Če pa z drugoga kraja poglednemo, moja tašča Regina, trno čedna ženska, nigdar k spouvedi néde. Una nikšne greje nema, nikšnoga greja je nigdar nej včinila. Ja, una se za trno sveto žensko drži.

»Ti, pogan eden! Dun bi leko k spouvedi išo, ka té velke greje doj s sebe ličiš,« se je znouva zglosila pri obödi. »Pekel, vejš, pek na tebe že čaka.«

Obed se mi je stavo v lampaj. Kak aj človek normalno gej, če pa ti nakak takšo kcuj gestiji guči? Malo sam brodo pa si dun zbrodo.

»Liblena moja Regina! Ge sam si tak zapovedo, kak zdaj vöovadim. Bole mo več grejov emo. Tak gvüšno v pekeu priden, ti pa boš v nebesaj tadale tanače talala. Tak se gvüšno ne srečava. Vsikši de na svojom mesti. Pa si po tejm takšnom leko od tebe pošteno spočinem. Pa si tou tó brodim, ka de pek na toga volo za mene nebesa.«

Té papir je nej za tou, ka bi vam napiso, ka je vse iz njeni lamp vöprišlo. Papir bi se leko gor vužgo. Depa, po tejm sam mir emo, tak sam obed leko zo v blajženom mejri. Večer pa je bilou, kak se vse vküper spoj ne bi zgoudilo. Moja tašča Regina, trno čedna ženska, je znova popejvala staro nouto. Zatoga volo sam na drugi den enoga dobroga pajdaša k nam domou pripelo. Un je takši gé, kak sam ge. Ne tere si glavou s kakšimi greji. Neje dugo čako, že njoj je začno pripovedjati.

»Regina, eto sam k spouvedi išo. Že sam dugo nej biu pa je dun trbelo titi. Depa, mama od moje žene, moja tašča, je na koulicaj. Nejsam go emo srca doma njati. S seuv sam go vzeu. Gospod so me nut zvali. Depa ženska je škela venej na toplom sunci ostanoti. Ka aj delam? Ka aj delam, pitam gospouda. Un mi povej, aj go venej njam, vej de sveti düj njou skrb emo. Tak nut ideva. V spouvednici si dola sejdem. Tam na drugom kraji gospoud začnejo: V imeni Boga, sina pa svetoga düja. Ge za njimi skur gnako povejm: V imeni Boga pa sina. Tiüča je gratala. Gospoud me za eden čas pitajo, zakoj sam svetoga düja vönjau. Pa njemi lepou povejm, ka un tam venej na mojo taščo skrb ma. Tak se je moja spouved skončala.«

Tak je povedo té moj padaš, moja tašča Regina, trno čedna ženska, je ostanola z oprejtimi lampami. Že je škela lagvo gučati, depa pajdaš je eške nej do kraja zgotouvo.

»Priden vö iz cerkve, nje pa nin nega. Na, sveti düj go je k sebi vzeu, si brodin. Malo neveoulasti dem v kčmou. Pa ka tam vidim? Ja, njou! Z našo sousedico sedi za stolom pa vküper pidjeta. Ranč una go je tam srečala pa go v krčmou odpelala. Gda sam go za dve vöre domou pelo, se je rejsan vidlo, kak je srečala nikšnoga düha. Popejvala je kak kakšna mlada deklička. Če sveti düj na tebe skrb ma, se ti leko vsefele zgodi. Ja, ranč tak je bilou pa nikak ovak nej.«

Po tejm so lampe od moje tašče Regine, trno čedne ženske, dugo, dugo ostanole oprejte. Eške potejm, gda sam večer iz krčme prišo. Pa potejm je več nej nigdar naprej prinesla mi grejov. Kelko pa sam leko vpamet vzeu, je ta sveta ženska dun odišla k spouvedi. Vejn je tou naprajla zatoga volo, ka moje pa pajdašove greje na nikoj deje.

Miki

... DO MADŽARSKE

Socialisti nočejo enotne stranke na levi

Socialisti zavračajo pobudo bivšega premiera Ferenca Gyurcsány, obnem predsednika stranke Demokratična koalicija (DK), da bi morale levo-liberalne stranke skleniti strankarsko unijo in kot enotna stranka nastopiti proti desnici. To idejo je Gyurcsány izpostavil že pred lokalnimi volitvami in pravzaprav prisilil socialiste, da so odpoklicali nekatere svoje županske kandidate in podprli t. i. skupne kandidate. Lokalne volitve so pokazale, da so na levi - kljub vsemu - še zmeraj najmočnejši socialisti, ki so skoraj v vseh županijah in tudi v glavnem mestu prehiteli Demokratično koalicijo in vse ostale stranke na levi strani. Torej so dokazali, da na levi strani vseeno ni treh približno enako močnih strank (stranka socialistov, Demokratična koalicija in Együtt-Skupaj), kot se je to zdelo po evropskih volitvah. Kot je povedal predsednik socialistov József Tóbiás, je napočil čas, da si stranka določi lastno pot, ki mora biti narodno opredeljena in bolj levičarska kot do zdaj.

Večina madžarskih migrantov se noče vrniti

Po podatkih Centralnega statističnega urada je v drugih državah Evrope kakih 350 tisoč madžarskih ekonomskih migrantov, ki so po letu 2009 zapustili državo. Tri najpomembnejše ciljne države so Avstrija, Nemčija in Velika Britanija. 80 % migrantov je mlajših od 40 let, več kot 30 % jih ima visoko izobrazbo. (Na Madžarskem ima visoko izobrazbo 18 % prebivalstva). Največ migrantov z visoko izobrazbo odhaja v Veliko Britanijo (36 %), migranti v to državo so tudi mlajši od povprečja migrantov, povprečno so stari le 33 let. V Avstriji in Nemčijo grejo ljudje večinoma s srednjo ali poklicno izobrazbo, in tudi povprečna starost je višja (Avstrija 37 let, Nemčija 39,5 leta).

Več kot 84 % migrantov je zaposlenih, in le kakih 10 % je izjavilo, da se želi vrniti na Madžarsko.

Razstava stari sort djabok pa grūšek v Otovci pri Smodišu

Sadjarsko društvo Pomurja zdaj že dvadvajsto leto organizira razstavo stari sort djabok pa grūšek pri sadjari Smodiši v Otovci. Od leta do leta vsigdar več je tisti djabok, štere so se že pozabile ali ta-

djabok pa grūšek, zato ka mi nauvi sort nika nejmamo, ka je tū vōsklajeno. Bola vse samo tiste, stere so prejk stau pa stau petdeset lejt, ka so ger označena, tau so fejt stare fajte. Te rastejo na tom deli

morastniki, v različni krajaj so nikak drūge fajte zrasle. Kak Nemci majo krumplinc, mi pravimo carjevič pa pri vas se tō ovak zove, tau sorto so našli v Maribori. Te je eške bila Avstro-Ogrska pa zdaj vsakši za svojo drži, ka je tau njegva sorta. Ta djaboka je fejt dobra pa zanimiva sorta pa fejt visko ceno ma kak pri nas tak v Avstriji.«

- *Gda ste začnili tau razstavo, kelko sort ste meli, pa kelko sort mate zdaj?*

»Na prvi razstavi smo meli trestidvej, letos mamō menje zavolo vrejmēna, kak smo lani meli. Šestdeset sort djabok, osemnajset grūšek, štiri kutine pa mamō eške kaj malo, aj lidi vidijo egzotične sadje kak kaki, kivi pa tašo.«

- *Ka je vaš cilj s tau razstavov?*

»Najbola vsigdar na tejm delamo, naj narod vidi, aj spoznajo pa aj ohranijo te stare sorte, nej ka bi propadle. Dobro bi bilau, delamo na tejm, da bi ostale te stare sorte, nej samo zato, ka so bole zdrave

pūconsko občinov meli edno akcijo, občina je plačala delo pa stej stari travniški sadovnjakov smo dolazrezali koštje, sūje veje, pa smo je malo obrezali. Tak smo te s tau akcijov par drejv obranili od tauga, ka bi taposenile.«

- *Pride lūstvo pogledat razstavo?*

djabok ostane, kak je na začetki bilau, nej?

»Kak sem že pravo, djaboke gnilijo pa tiste te pomalek vōberemo, letos tega eške več baude, kak je prejšnja lejta bilau.«

- *Ge sem na tau mislo, ka lūstvo kaj koštava, pa zato sfalijo.*

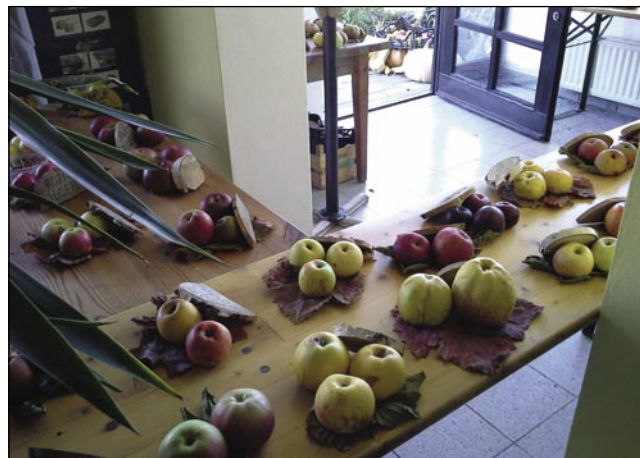
Vlado Smodiš na razstavi

minaule pri nas v Porabji, dapa na razstavi se eške najdejo. Tau je nej malo dela, ka vsakšo leto te sorte vkūprobe-rejo, zato ka te djaboke v več mejstaj, v več vasaj rastejo. Tau že mora biti zamerekeno pa dolanapisano, ovak bi se pozabilo, ka gde rastejo. Zato pa bi dobro bilau, če bi pri nas v Porabji tū kak največ te stari sort obranili, zato ka so dosta več vrejdne kak nauve sorte. Nej zaman so naši predniki tak fejt skrb meli na njij. Tau razstavo je nej samo sadjarom vrejdno pogledniti, liki drugim tū, tistim, šteri so že pozabili, kak so vōgledale pa kak so se zvale te stare, indašnje djaboke.

- *Vlado, zaka ste si kak društvo pred dvadvajstimi lejti tak zbrodili, ka napravite razstavo stari sort djabok pa grūšek?*

»Sadjarsko društvo Pomurja si je tak zmislilo, ka mo nika delali v zvezi s sadjom, pa te je prišla ideja, ka napravimo tau razstavo. Prejk leta sadje, kak češnje, edne slive, djagode že rano zrejlijo, pa zavolo tauga ne moreš meti vsega. Te smo se tak odločili, ka bola jeseni napravimo razstavo, ka te je pač največ te stari sort

Madžarske, Avstrije, Slovenije, pa gor do Češke, vseposedik, gde je bila nekda Avstro-Ogrska. Tau so prvin popi pa šklonicke včili lidi, kak cepijo, sadijo pa obrazavajo te sadne drejve, zato ka te so eške nej bile kmetijske šole, kak je tau gnesden.«

Na razstavi je bila par sort iz Porabja tō

- *Tistoga časa je več sort djabok pa grūšek bilau, kak je zdaj mamō?*

»Tistoga reda je nej bilau tak dosta, zato ka sledkar so se razširile. V Grazi v muzeji majo pa leko se pogledne, ka te so meli kauli sedemdeset sort, ka je zato nej tak malo. Dosta je slični pa majo drūge imena, te prve stare sorte, to so glavne sorte, vse so kak sa-

pa odporne na beteg pa baukši žmaj majo, liki zato tō, ka je pokrajina lepša od travniški sadovnjakov. Tau je zdaj sploj aktualno zato ka lidge so do tejsa mau samo podirali, malo so pa nazaj sadili. Dobro bi bilau, če bi čim več mladi tau prvidlo, ka tau je tak nej dobro pa bi znauva začnili saditi te stare sorte. Mi smo prejšnjo leto vkūper s

»Leko povejm, ka pridejo, največ lūdi je dve leti nazaj bilau, skur devetstau jij je prišlo na našo turistično kmetijo v Otovce, ka so si poglednili razstavo. Tau mi točno znamo, zato ka pišemo vse obiskovalce v knjige, mamō edno statistiko. Prejšnjo leto je malo menje prišlo, vūpajmo, ka letos več ji bau, sploj pa zato, ka tašo lejpo vrejmen mamō.«

- *Štere djaboke leko bola oda, stare sorte ali te novejš, intenzivne?*

»Lidi je težko prepričati, sterejši lidge kaj pa Ljubljanačardje kipūjejo stare sorte, ovak pa vsi bole te nauve sorte kipūvlejo. Zato ka so velke pa lejpe, lopau spakerene pa lūstvo bola, tak povedano, z očami kipūvle.«

- *Kak mate tau razstavo odprejto?*

Vsakšo leto smo meli mejsec dni, samo zdaj nedo zdržale djaboke, zato ka sploj deževno leto smo meli. Razstava se je odprla 9. oktobra pa po pravici bi do 9. novembra bila odprejta.«

- *Proto konca že zato menje*

»Tau ranč ne guči, zavolo tauga sem ranč gnes mogo eške vcujsklasti djaboke, ka so že fejt sfalile. Tau je nej problem, dočas ka mamō, je nazaj sklademo, dapa če do fejt gnilije pa fejt do se gele, te edne sorte proti konca že nedo.«

- *Na razstavi mate taše djaboke, stere so iz Porabja pri nesli?*

»Zlato parmeno, ciganjčico pa eške edno sorto, točno ne vejim, stera je bila, ka sem jo iz Porabja prineso.«

- *Ti eden den kak sadjar kelko djabok pogejš?*

»Ge gejm djaboke glavno te, gda avto vozim, tak sem se vcuvzejo, zato pa ge v avtoni vsigdar mam djaboke. Leko povejm, ka gnesden malo djabok gejm, ge tak povprečno na den tri pogejm.«

- *Pa če eške tiste djaboke vcujzračunamo, štere so že v kupici?*

»Tau nika, tau je malo, ge palinko bola te spigem po djabki, gda go pogejš. Te je mena eške nikak baukša, bola čutiš njeni sadni okus.«

Karči Holec

Velki bau-bau Oskar

Pravijo ka je bau-bau tisto, ka vanej nika nega, znoutraj pa je prazen gé. Depa, geste eden najbolje istinski bau-bau. Zové se Oskar. Tou je nej tisti bau-bau, s sterin postrašuvajo mlajše: Če ne boš vrlí, te bau-bau odnesé. Naš Oskar se za trno velkoga drži, depa, un je vcejlak mali bau-bau, nika nej vekši od napršnjaka.

Na mejseci

Mali bau-bau Oskar že dugo, dugo nikoga nej postrašo. Zaprav, od njega se je niške nej postrašo. Zatoga volo je njegva vola po taum deli nej bila najboukša.

»Kak aj sam tou, ka sam, če pa sam tak zamanjski,« se je trouso. »Tak rad bi biu ka drugoga. Depa drugo ne morem biti kak samo eden takšen bau-bau,« si je na velki premišlavo spod velkoga svekloga mejseca.

V tejm je tisto veliko srebrno kruglo više sebe vpamet vzeu. Že brž za tejm je njegvo želeenje vcejlak ovakšno gratalo:

»Ja, ja, če bi leko gor na té mejscec prišo, bi cejli svejt pod seuv emo. Tak bi leko od tam es doj postrašuvo, koga bi škeu. Nej samo koga bi škeu! Vsi na tom svejti bi trpetali od straja. Depa, kak ta gor priti?«

Tak ga je ta paut gor na mejscec mantrala cejlo nauč, dokejč je nej den prišo. Kuman, kuman je čako, aj znouva kmica spadne. Aj kmica spadne, z njou pa mejscec na nebo ranč tak. Depa, nej je bilou, kak si je želó. Kmica eške nej dobro pokrila zemlou, so se začnili više nje naganjati oblaki. Mejscec se nin nej vidlo.

»Kak aj zdaj postrašuvam cejli svejt, če pa gor na mejscec ne morem priti?«

Tou ga je mantralo cejlo nauč, oblaki pa so nej pa nej škeli iti kama inan. Nut v nje je delo svoj »buuuuuuuuuuu«, depa, kak je enoga postrašo, je na njegvo mesto prišo dru-

gi, eške bole kusti.

»Na, dobro! Bar sam kakši oblak postrašo, ka se je odneso ta daleč vkraj,« si je vračo svoj lagvo volo.

Nouč je taodišla. Ta je odišo eške den pa je znouva nouč prišla. Z njou pa so bili na nebi znouva oblaki.

»Buuuuuuuuuuuuuuuu!! Oblacke, buuuuuuuuuuuuuuuuu, tak včasín odidite, od kejc ste prišli!« Skur tak je bilou. Skur, samo nej je vcejlak tak bilou. Nejsou odišli, od kejc so prišli. Šli so tadale, kama ji je veter popino. Pa je tak bilou ceji sedem nouči. Nej za eno minuto nej mejscec na zemlou posijo. Depa, nika je nej za vsigdar.

Na ousmo nauč enoga oblaka nej bilou. Mejscec na nebo pride. Depa, tou več nej gnaki mejscec! Tou je vcejlak ovakši! »Nekak mi je mejscec fkraj pojo! Ka je zdaj tou gé?! Skur polonje ga falí! Škem nazaj moj cejli mejscec!«

Tak se je skur cejlo nauč trouso, se čemeriu, depa nikoga nej bilou, ka bi njemi cejli mejscec nazaj naredo.

»Kak aj postrašuvam cejli svejt doj s polonje mejscec? Aj mi nekak tou povej! Kak aj grataam velki bau-bau Oskar, če pa neman svojga mejscec? Aj si ga vzeme niške drugi, ge ga ne maram. Ne maram takš-noga na pou pogejdenoga!«

Tak je mali bau-bau Oskar šau tadale iskat, koga spod toga na polonje spotrejtoga mejscec leko spoj eške postraši.

Miki Roš

Ne pozabite pogledniti!
Vpogled - magazin Porabja
Bepillantó - A Rába-vidék magazinja
Na ogled je vsakši tork ob
20.00 vöri na Gotthárd TV
Ponovitvi: ob petkaj ob 20. vöri,
ob nedelaj v 13.30 vöri

Edno takšo bi rad

Tjaša Cigut - prekmurska glasbenica in skladateljica

Edno takšo bi rad je naslov CD-ja, steroga je pred kratkin vödaló Kulturno in turistično društvo Črenšovci. »Večina je porabskih pesmi, stero so vzete iz pesmarice Dušana in Frančeka Mukiča Füčkaj, füčkaj, fantiček moj,« pravi prekmurska glasbenica in skladateljica Tjaša Cigut iz Žižkov, stera je glavni »krivec« za té nauvi CD, na sterom se je znajšlo 11 ljudskih pesmi z motivom ženske.

»Gda je moja nekdanja sovaščanka Jasna Jurkovič lani delala diplomsko nalogo, raziskovala je ženske v prekmurskih ljudskih pesmih, je prišla k meni, ka naj joj zapojejvam kakšo pesem. Gda sem malo bole podrobno preglednola te pesmi in kote, sem včasí pravla, ka tau morejo lidge tüdi čüti, vej pa so v našóm tali Prekmurja té pesmi nej tak fejt znane. Poznamo večino ene in iste prekmurske pesmi, meni pa je bilau drzno (merészség) vzeti neka takšoga, ka je pri nas nej tak znano. Najbole so me navdušile glij porabske pesmi,« pravi sogovornica in doda, ka so tau vse pesmi, v steri se gučij o ženskaj in deklinaj, o tom, kak so včasí živele. »Prejk pesmi spoznamo, kakši je bio njihov položaj v družbi. Večina je ljubezenskih, najdeš pa tüdi takše s sodačkim motivom, pri sterih so ženke vseskauzi prisotne,« pravi Tjaša in raztolmači, ka mogauče ene pesmi lidgé več nedo spoznali: »Ene melodije so čista načišnjé od tisti, ka jih lidgé v Porabji poznajo, pri enih pa je osnovna melodija ostala. Ges sem se nej telko na melodijo osredotočala, meni je bilau pomembno besedilo (reči). Pri marsikateri ljudski pesmi je melodija svadjena s tematiko, vej pa je besedilo žalostno, melodija pa vesela ali naaupek. Sama sem se pri interpretaciji probala čimbole vživeti v besedilo in pri tem črpala iz sebé, pa probala vsa ta razpoložnja, o sterij gučijo te pesmi ali posamezne kitice, tüdi predstaviti.

Nauvi CD je bio prvič publiki notpokazani v Črenšovcaj na Jenamena festi. Tjaši Cigut,

dosta lidij jo ške pozna po njenom dekliškom priimki Žalik, so se na odri pridružili pomočniki. Na kitaro je zašpilo Goran Đurič, na kontrabas Luka Ščavničar, na tolkala pa njeni brat Miha Žalik in Dejan Berden, steri je z omenjenimi muzičari pesmi tüdi gorvzeu za CD. Na sami predstavitvi je

Tjaša Cigut

delo in tak je tüdi bilau. Ške prelj kak sem zgotovila študij v Ljubljani, so me pozvali, naj pridem včit na soboško glasbeno šaulo in zdaj sem tü tüdi zaposlena,« pravi sogovornica, stera pauleg toga, ka najmlajše vči glasbeno teorijo, cajt najde tüdi za tau, ka komponejra nauve pesmi. Pred dvema leta

to ma jo je malo potegnólo tüdi v zabavne vodé, vej pa je sodelovala v televizijski oddaji X Factor: »Gda so me s POP televizije najprva povabili, je bio moj prvi odgovor, ka nej. Te so me ške zazavali, pa sem pravla, zakoj pa nej, ške ena izkušnja v žitki več. Nejsam prišla do oddaj v živo, pa sem tüdi nej bila preveč razočarana, vej pa se mi je zdelo, ka je prav, ka idejo naprej tisti, stero je zabavna

na saksofon zašpilala Jasmina Dajčman.

»Hvaležna sem črensovskomi kulturnomi in turističnomi družstvi, ka so podprli te projekt in dali idejo, ka sta se izdali tak pesmarica kak CD tej pesmi, ka sem jih ges zbrala,« pravi Tjaša Cigut, stera je z muziko povezana že od mladij lejt. »S sestrično Editó sva že te dostokrat vküp nastaupali, moja mama je včasih popejvala pri tamburašaj, ati in mama še gnesden ohranjata ljudsko izročilo, vej pa plešeta pri folklori. S sestričnami smo pred leti tüdi začno-le popejvati ljudske pesmi in te sem začütila, ka je mogauče tau tisto, ka bi lejko ges delala,« pravi diplomantka Akademije za glasbo v Ljubljani, gde je študejrala kompozicijo in glasbeno teorijo. »Že v tretjom razredi osnovne šaule sem znala, ka mo si krüj slüžila z muziko. Doma so se bojali, najbole ati, kak de tau šlo, pa sem njemi pravla, ka mo se že znajšla za

glasba bole zanimala.« Zanimiva izkušnja je bila lani, gda je v Ljubljani staupila na oder s Prifarskimi muzikanti in na njihovom koncerti zapojejvala znano prekmursko pesem Vsi so venci vejli. »Nemrem opisati čüstev, kak sem bila vesela, ka sem v Cankarjevem domi leko nastopala,« pravi Tjaša Cigut, za stero je 2014 fejt pomembno leto, nej samo zavólo CD-ja, liki tüdi zatau, ka se je oženila. »Ges sem si tau skauz želela. Že kak mlada deklica sem mejla pred očmi, ka mo se oženila. Z maužom, steri je skor saused iz iste vesnice, sva bila vküper že v vrcti. Iz otroške ljubezni sva se kesnej pa najšla,« v smeji povej sogovornica, steri želejmo vse dobro na njenoj zakonski, glasbeni in nasploj življenjski pauti. Želemo ji tüdi, ka bi svoj CD lejko predstavila tüdi porabski publikli.

Silva Eöry
Kejpi: Osebni arhiv
Tjaše Cigut

